

"Чорногорці? Що за люди? —
Бонапарте запитав:—
Та невже це плем'я люте
Не боїться наших лав?

Здрижать, як не дрижали:
Об'явить привідцям їх,
Щоб рушниці і кинджали
Всі знесли до ніг моїх".

От він шле на нас піхоту,
Сто гармат-мортир при ній,
І своїх мамлюків роту,
Й кірасирів грізний стрій.

Здатись їм? Нема охоти, —
Чорногорці не такі!
В нас для коней і піхоти
В горах скелі є стрімкі...

Ми засіли в наші нори
І гостей незваних ждем, —
От вони вступили в гори,
Знищуючи все вогнем.

.....
.....

Тісно йдуть вони рядами.
Враз змішався їхній крок.
Що таке? Над головами
Ряд червоних звівсь шапок.

"Стій! стріляй! Хай кожен скине
Чорногорця одного.
Раз не здавсь — так хай загине
Ворог, не щадіть його!"

Б'ють з рушниць — шапки упали
Ті червоні із жердин:
Ми під ними ниць лежали,
Причаївшись, як один.

Дружним залпом зустрічали
Ми французів. — "Щось гуде!"
Тут і там вони кричали: —
"Що, луна це?" Ні, не те!

Сам полковник їх звалився,
З ним сто двадцять душ — вся рать.
І загін весь покотився,
Хто як міг пустивсь тікати.

І французи ненавидять
З тих часів наш вільний край,
Нашу шапку де помітять —
Червоніють, так і знай.